

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 4C/187/2006
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8406205366
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2016:8406205366.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v právnej veci žalobkyne Gréckokatolíckej cirkvi na Slovensku, Gréckokatolíckeho arcibiskupstva Prešov, so sídlom Prešov, Hlavná 1, IČO: 00 179 205, zastúpenej JUDr. Róbertom Slamkom, advokátom so sídlom Dolný Kubín, Radlinského 1735/29, IČO: 42 063 337, proti žalovanej: Slovenskej republike - Pamiatkovému úradu SR, so sídlom Bratislava, Cesta na červený most 6, IČO: 31 755 194, zastúpenej JUDr. Lýdiou Farbakyovou, so sídlom Prešov, Floriánova 12, o vydanie veci podľa zák. č. 161/2005 Z. z., takto

rozhodol:

I. Konanie o vydanie nehnuteľností podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prevode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam **z a s t a v u j e**.

II. Žalobu o vydanie nehnuteľnosti podľa Občianskeho zákonníka **z a m i e t a**.

III. Žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobkyňi náhradu trov konania v celom rozsahu týchto trov.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 7.12.2006 v jej konečnej úprave pripustenej uznesením z 3.5.2012 domáhala uloženia povinnosti žalovanej (pôvodne označenej ako žalovaná v 1. rade) vydať jej nehnuteľnosti, pozemky a stavby, a to parcelu registra „. Č..XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 248 m2, parcelu registra „. Č..XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 223 m2, parcelu registra „. Č..XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 572 m2, parcelu registra „. Č..XXX -zastavané plochy a nádvoria o výmere 6 815 m2, parcelu registra „. Č..XXX/X- zastavané plochy a nádvoria o výmere 1 497 m2, stavbu súp. č. XXX - kostol pri kláštore, stavbu súp. č. XXX - bývalý mlyn a stavbu súp. č. XXX pôvodný kamaldulský dom, zapísané na liste vlastníctva Č.. XXX Y.. Ú.. Č. Y..

2. Žalobou žalobkyňa žiadala vydanie nehnuteľnosti jednak s poukazom na zákon č.161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon č.161/2005Z. z.“), a jednak o vydanie podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ako dôvod vydania nehnuteľností uviedla prevzatie veci bez právneho dôvodu.

Ako účastníka na strane žalovanej pôvodne označila iba žalovanú.

V priebehu konania súd na návrh žalobkyne právoplatným uznesením z 22.9.2011 č. k. 4C 187/2006-213 pripustil vstup do konania na strane žalovanej do procesného postavenia žalovanej v 2. rade subjekt s názvom: Pravoslávna cirkev na Slovensku, Metropolitná rada, Bayerová 8, Prešov, IČO: 31 946 763.

3. Skutkový základ žaloby žalobkyňa opísala tvrdeniami, že nehnuteľnosti, ktorých vydania sa domáha, predstavovali v minulosti komplexný Y. B. Č. Y.. Nehnuteľnosti v minulosti nadobudla v súvislosti

so zriadením Gréckokatolíckeho biskupstva a kapituly bulou „Relata semper“, z roku 1818. Následne nehnuteľnosti spolu s ďalšími daroval novovzniknutému biskupstvu a kapitule aj cisár František I. Zápis vlastníckeho práva v jej prospech v C.-Y. D. Č.. XX Č. Y. je teda pôvodný. Na základe zápisnice zo dňa 17.10.1952 nehnuteľnosti prevzal štát - Povereníctvo školstva, vied a umení. Z tejto zápisnice vyplýva, že v pôvodnom komplexe kláštorného objektu sa nachádzali hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej hospodárskej usadlosti, čo korešponduje s ust. § 2 ods. 1 písm. b) reštitučného zákona č. 161/2005 Z. z. Preto je toho názoru, že tým je preukázaná v jej osobe osoba oprávnená podľa § 2 tohto reštitučného zákona. Nehnuteľnosti sú v súčasnosti zapísané na liste vlastníctva Č..XXX Y.. Ú.. Č. Y. v prospech žalovanej (pôvodne žalovanej v 1. rade). Listom zo dňa 24.4.2006, teda v lehote stanovenej v § 5 ods. 1 reštitučného zákona č.161/2005 Z. z., vyzvala žalovanú (pôvodne žalovanú v 1. rade) ako povinnú osobu, ktorá podľa § 4 ods. 1 tohto zákona nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu spravuje a drží, na ich vydanie. Žalovaná (pôvodne žalovaná v 1. rade) nehnuteľnosti odmietla vydať s poukazom na rozhodnutia súdov vydané v konaniach podľa reštitučného zákona č.282/1993 Z. z. a podľa Občianskeho zákonníka, vrátane rozsudkov Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 123/1996 a sp.zn.2 Cdo 99/2000. Tieto rozhodnutia neboli zapísané v zbierke zákonov, nestali sa preto judikátni. Nárok na vydanie nehnuteľností uplatnený v predmetnom konaní považuje za vecne opodstatnený. Zo zápisnice zo dňa 17.10.1952 nevyplýva, že by odovzdávajúca Pravoslávna cirkev v Československu mala v tom čase nehnuteľnosti vo vlastníctve. Nehnuteľnosti odovzdávala Metropolitná rada Pravoslávnej cirkvi (orgán bez právnej subjektivity) a v zápisnici je jasná zmienka, že ide o majetok Gréckokatolíckeho biskupstva a kapituly v Prešove. Z výpisu F. C.-Y. D. Č.. XX tiež nevyplýva, že by vlastníctvo gréckokatolíckej cirkvi prešlo na pravoslávnu cirkev na základe Výnosu bývalého Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe č. j. 20285/51 -II/1. z 13.2.1952. K tomu, aby sa Pravoslávna cirkev v Československu v tom čase stala vlastníčkou nehnuteľnosti, muselo by byť na ňu vložené vlastnícke právo do pozemkovej knihy. Musela by požiadať bývalý Ľudový (knihový) súd o zápis vlastníckeho práva. Takýto návrh a ani uznesenie súdu sa nikdy nenašlo. Sama Pravoslávna cirkev na Slovensku v predchádzajúcich súdnych konaniach prehlásila, že nikdy nebola vlastníčkou pôvodného komplexu Y. B. Č. Y. a nikdy nemala ani vôľu nehnuteľnosti vlastníť. Navyiac, Výnos bývalého Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe č. j. 20285/51 -II/1. z 13.2.1952 bol zrušený zákonným opatrením Predsedníctva SNR zo dňa 29.5.1990 č. 211/1990 Zb. Keďže Pravoslávna cirkev v Československu nebola vlastníčkou nehnuteľností, darovaciu zmluvu, ktorú dňa 21.11.1955 uzavrela Metropolitná rada pravoslávnej cirkvi v Československu a ktorou darovala nehnuteľnosti štátu - Povereníctvu školstva, vied a umení, je treba v zmysle zásady „Nemo plus iuris ad alium transfere potest, quam ipso habet“ pokladať za absolútne neplatnú od počiatku (ex tunc). Za daného právneho stavu preto uplatnený nárok na vydanie nehnuteľnosti má svoju oporu v § 3 ods. 1 písm. h) zákona č. 161/2005 Z. z., nakoľko nehnuteľnosti štát prevzal bez právneho dôvodu ako aj vo všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka.

4. Žalovaná (pôvodne žalovaná v 1. rade) zniesla v konaní námietku právoplatne rozhodnutej veci. Tvrdila, že žalobkyňa sa vydania predmetných nehnuteľností domáha súdne už od roku 1997. Prvýkrát si nárok na vydanie uplatnila podľa reštitučného zákona č.282/1993 Z. z.. Konanie bolo vedené na Okresnom súde v Poprade pod sp. zn. 11C 89/1995. V tomto konaní Okresný súd Poprad vydal rozsudok, ktorý potvrdil aj Krajský súd v Košiciach (rozsudok sp. zn. 14Co 281/1995) a Najvyšší súd SR (rozsudok sp. zn. 2Cdo 123/1996), v ktorom vyslovil záver, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou, ktorej vec prešla do vlastníctva štátu. Tieto rozhodnutia vyriešili aj otázku prechodu vlastníctva z gréckokatolíckej cirkvi na pravoslávnu cirkev v Československu na základe Výnosu bývalého Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe č. j. 20285/51 -II/1. z 13.2.1952, ako aj platnosť darovacej zmluvy zo dňa 21.11.1955. Poukázala na zhodné právne závery prijaté súdmi v rozhodnutiach aj v právoplatne skončenom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 3C 811/1997 a sp. zn. 2C 276/2001. Ďalej namietala, že žalobkyňa tvrdenie, že sa domáha vydania nehnuteľnosti, ktoré tvoria hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej hospodárskej usadlosti, tzn. splnenie podmienky pre vydanie nehnuteľnosti stanovenej v § 1 písm. b) zákona č. 161/2005 Z. z. nepreukázala. Namietala tiež, že žalobkyňa nespĺnila podmienku riadnej výzvy na vydanie nehnuteľnosti. Výzva neobsahuje jasnú a zrozumiteľnú špecifikáciu nehnuteľnosti, pričom má za to, že žalobkyňa opomenula vo výzve špecifikovať stavby. Je absolútne nezrozumiteľná ani čo do dôvodu navrátenia vlastníctva, nakoľko obsahuje alternatívny výpočet právnych titulov (§ 3 písm. d),g) a h).)bez ich špecifikácie. Reštitučný zákon č. 161/2005 Z. z. v § 5 ods. 1 pritom vyžaduje preukázanie skutočnosti podľa § 3. Výzvou žalobkyňa nepožiadala o vrátenie stavieb ako samostatných nehnuteľností a nepreukázala dôvod vrátenia nehnuteľností. Je toho názoru, že v dôsledku týchto nedostatkov žalobkyni podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva zaniklo.

5. Okresný súd Kežmarok o žalobe rozhodol rozsudkom z 3.5.2012 č. k. 4C 187/2006-270, ktorým žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie vyslovil záver, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou v zmysle § 1 ods. 2 reštitučného zákona č.161/2005 Z. z., a to z dôvodu, že v období rozhodnom podľa tohto zákona, tzn. v období od 8.5.1945 do 1.1.1990, do vlastníctva štátu neprešli nehnuteľnosti patriace jej, ale nehnuteľnosti patriace inému subjektu, Pravoslávnej cirkvi v Československu. Súd žalobu o vydanie nehnuteľnosti nepovažoval za opodstatnenú ani podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v tomto konaní. Skonštatoval, že žalobkyňa nepreukázala, že by bola vlastníčkou nehnuteľností, vydania ktorých sa domáhala.

6. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne uznesením z 2.7.2013 č. k. 9Co 73/2012-312 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vytkol súdu vady konania, a to vadu spočívajúcu v pripustení do konania žalovanej v 2. rade bez toho, aby tomu bol prispôsobený petit žaloby, vadu v určení, ktorej je žalobcom, ako aj riadne nevyporiadanie sa s námietkou právoplatne rozsúdenej veci vznesenou žalovanou (pôvodne žalovanou v 1. rade).

7. Uznesením z 9.12.2013 č. k.4C 187/2006-324 súd prvej inštancie v súlade s pokynom Krajského súdu v Prešove vyzval žalobkyňu podľa § 43 ods.1 zákona č.99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinným od 1.7.2016 (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), aby v lehote 15 dní od doručenia uznesenia doplnila petit žaloby vo vzťahu k žalovanej v 2. rade, a vzhľadom na rozdiely v označení žalobkyne v žalobe z 5.12.2006 a následne 1x v podaní z 17.2.2011 žalobkyňu riadne označila a označenie odôvodnila.

8. Žalobkyňa žalobu vo vzťahu k žalovanej v 2. rade nedoplnila. Preto súd prvej inštancie uznesením z 18.11.2014 č. k. 4C 187/2006-456 žalobu žalobkyne voči žalovanej v 2. rade podľa § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odmietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 8.3.2016 č. k.9Co 62/2015-480 dňom 20.4.2016.

9. Podaním z 20.12.2013 zástupca žalobkyne žalobkyňu označil názvom: Gréckokatolícka cirkev na Slovensku, Gréckokatolícke arcibiskupstvo Prešov, so sídlom Hlavná 1, Prešov, IČO: 00 179 205. Uviedol, že žalobca označený v priebehu konania týmto názvom je univerzálnym právnym nástupcom žalobcu pôvodne označeného názvom: Gréckokatolícka cirkev na Slovensku, Gréckokatolícke biskupstvo Prešov, Hlavná 1, Prešov, IČO: 00 179 205. Poukázal na rozhodnutie pápeža Benedikta XVI. z 30.1.2008, ktorým došlo povýšeniu Gréckokatolíckeho biskupstva Prešov na Gréckokatolícke arcibiskupstvo Prešov, na potvrdenie Ministerstva kultúry SR z 18.3.2008, a totožnosť IČO.

10. V zozname cirkví a náboženských spoločností, ktoré na základe zákona alebo na základe súhlasu štátu pôsobia na území Slovenskej republiky (viď Príloha zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností, ďalej len „zákon č.308/1991 Zb.“), je pod bodom 8. uvedená Gréckokatolícka cirkev na Slovensku. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 308/1991 Zb. cirkvi a náboženské spoločnosti podľa tohto zákona sú právnické osoby.

Gréckokatolícka cirkev na Slovensku je teda právnickou osobou a má spôsobilosť byť účastníkom civilného súdneho konania.

Podľa základného dokumentu gréckokatolíckej cirkvi sú cirkev a jej niektoré zložky právnickými osobami (viď čl. I. ods.2 prvá veta). V článku X. dokumentu sa vymedzujú útvary s právnou subjektivitou, rozsah a oprávnenie konať v mene útvaru. Z ods. 3. článku X. možno vyvodiť, že za ktorýkoľvek z uvedených útvarov s právnou subjektivitou môže konať Gréckokatolícke arcibiskupstvo Prešov, ktoré je ústredím cirkvi.

Podľa potvrdenia Ministerstva kultúry SR z 18.3.2008 Gréckokatolícke arcibiskupstvo Prešov je na základe rozhodnutia pápeža Benedikta XVI. z 30. júna 2008 právnym nástupcom Gréckokatolíckeho biskupstva Prešov, a má právnú subjektivitu.

Podľa internetového výpisu z registra cirkví a náboženských spoločností Ministerstva kultúry SR IČO Gréckokatolíckeho arcibiskupstva Prešov je totožné s IČO Gréckokatolíckeho biskupstva Prešov.

Na základe uvedených zistení súd zastáva názor, že pokiaľ súd na strane žalobcu pokračuje v konaní so subjektom s názvom Gréckokatolícka cirkev na Slovensku, Gréckokatolícke arcibiskupstvo, Hlavná 1, Prešov, IČO: 00 179 205, nejedná sa o zmenu žalobcu pôvodne označeného názvom: Gréckokatolícka cirkev na Slovensku, Gréckokatolícke biskupstvo, Hlavná 1, Prešov, IČO: 00 179 205, o ktorej by bolo

potrebné procesne rozhodovať. Preto so subjektom tak, ako ho žalobca v podaniach počnúc 17.2.2001 až podaním z 20.12.2013 označil, súd konal ďalej.

11. Podľa § 161 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

Podľa § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa § 193 Civilného sporového poriadku súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok, alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku a zániku spoločnosti.

Podľa § 194 ods. 1 Civilného sporového poriadku otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť.

Podľa § 194 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak bolo o otázke podľa ods. 1 rozhodnuté, súd na takéto rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

Podľa § 230 Civilného sporového poriadku ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

12. Prekážka právoplatne rozhodutej veci (rei iudicatae) upravená v § 230 Civilného sporového poriadku zakladá neodstrániteľnú prekážku v konaní, ktorej dôsledkom je nemožnosť v konaní pokračovať a povinnosť súdu konanie zastaviť (§ 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Jej vyriešenie vždy predchádza rozhodnutiu súdu v merite veci samej.

O prekážku právoplatne rozhodutej veci sa jedná vtedy, ak v novom konaní ide o to isté, o čo šlo v predchádzajúcom konaní. Musí ísť o totožnosť osôb, ako aj o totožnosť predmetu konania. O totožnosť predmetu konania ide vtedy, ak v novom konaní ide o rovnaký nárok alebo stav, o ktorom bolo už raz právoplatne rozhodnuté, ak sa pritom opiera o totožný právny dôvod. Ten je daný len vtedy, ak plynie z rovnakého skutkového stavu.

Prekážku rozsúdenej veci tvorí právoplatné rozhodnutie súdu len v takom rozsahu, v akom sa o predmete konania rozhodlo. Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodutej veci, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka právoplatne rozhodutej veci je teda daná aj vtedy, ak určitý skutkový dej bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 42/2006 a pod).

13. Taktiež pokiaľ už bola v civilnom súdnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším rozhodnutím (§ 194 Civilného sporového poriadku, tzv. zásada prejudiciality).

Podľa judikatúry Ústavného súdu SR, na ktorú poukázal Krajský súd v Prešove v svojom zrušujúcom uznesení, vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúci z cit. § 194 Civilného sporového poriadku a zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa cit. § 230 Civilného sporového poriadku všeobecný súd teda nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa ako prejudiciálna v súvislosti s riešením danej veci. Nie je pritom taktiež významné, ako súd po právnej stránke vec posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia, nesmie byť táto otázka opäť položená a akékoľvek jej nové právne posúdenie v inom konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Iné riešenie by znamenalo porušenie viazanosti uloženej všeobecnému súdu zákonom. Pokiaľ súd spomínaný prejudiciálny účinok ignoruje a nevezme za základ svojho rozhodnutia prejudikovaný hmotnoprávny vzťah, nerešpektuje záväznosť súdneho rozhodnutia a koná v rozpore s Ústavou.

14. V prejednáwanej veci tak, ako to konštatuje Krajský súd v Prešove v svojom zrušujúcom rozhodnutí, žalobkyňa spojila do jednej žaloby dva samostatné veci. Jednak konanie o vydanie nehnuteľnosti podľa

reštitučného zákona č.161/2005 Z. z., a jednak konanie o žalobe na vydanie nehnuteľnosti podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Samostatnosť vecí je pritom zrejmá už z odlišnej pasívnej legitímácie subjektov na strane žalovanej v oboch konaniach, a tiež aj zo skutočnosti, že konanie podľa reštitučného zákona je oslobodené od súdnych poplatkov, pričom konanie podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka od súdnych poplatkov oslobodené nie je.

15. Žalovaná v priebehu celého konania namietala existenciu prekážky právoplatne rozhodnutej veci. Keďže táto prekážka je neodstrániteľnou prekážkou, ktorá bráni súdu vec meritórne prejednať, súd sa v súlade s pokynmi Krajského súdu v Prešove najprv zaoberal tým, či v konaniach existuje táto prekážka.

16. V písomnom podaní z 1.8.2014 žalovaná poukázala na konštatovanie Krajského súdu v Prešove v zrušujúcom uznesení, a to že žalobkyňa si nárok na vydanie tých istých nehnuteľností voči nej uplatnila v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 3C 811/1997. Ako dôvod tvrdila, že „podľa zákonného opatrenia č. 211/1990 Zb. a podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, prešli tieto nehnuteľnosti zo zákona do vlastníctva gréckokatolíckej cirkvi a každý, kto je ich držiteľom, je povinný mu ich vydať. V dôvodoch návrhu napadol platnosť darovacej zmluvy z 21.11.1955 o prevode nehnuteľností z pravoslávnej cirkvi a Slovenskú republiku, keď namietal, že pravoslávna cirkev nebola zapísaná v pozemkovej knihe v príslušnej vložke a že takýto prevod je neplatný. Taktiež tvrdil, že zákon č. 218/1949 Zb. sa týkal hospodárskeho zabezpečenia pravoslávnej cirkvi, a nie zabezpečenia, ak sa zbavovala majetku. Tvrdil aj to, že pokiaľ Štátny úrad pre veci cirkevné schválil darovaciu zmluvu, ktorej jedným z účastníkov bol Československý štát - Povereníctvo kultúry v Bratislave, takáto doložka nebola platná. Podobne namietal právomoc Metropolitnej rady pravoslávnej cirkvi podľa Ústavy z roku 1951 s tým, že nemohla právne účinne nič darovať a kancelár nemal právo zastupovať pravoslávnu cirkev a vystupovať za ňu navonok.

Táto žaloba bola zamietnutá rozsudkom Okresného súdu Kežmarok z 27.3.2003 č. k. 2C 276/2001-60 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 23.9.2004 č. k. 1Co 366/2003-66.

Okresný súd Kežmarok svoje rozhodnutie z 27.3.2003 odôvodnil okrem iného aj tým, že či darovacia zmluva je platná alebo nie, bolo už rozhodnuté právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 16.4.1996 č. k. 14Co 281/1995, podľa ktorého do vlastníctva štátu prešli nehnuteľnosti na základe darovacej zmluvy uzavretej v zmysle platných právnych predpisov. Tiež vyslovil, že k prechodu vlastníctva z gréckokatolíckej cirkvi na pravoslávnu došlo v roku 1952, teda za účinnosti Občianskeho zákonníka č.141/1950 Zb. V tom čase zápis nadobudnutia vlastníckeho práva v pozemnoknižnej vložke nebol podmienkou prevodu a mal iba deklaratórny charakter.

Krajský súd v Prešove v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku z 23.9.2004 uviedol, že žaloba o vydanie nehnuteľností bola zamietnutá z dôvodu, že gréckokatolícka cirkev nemohla nehnuteľnosti nadobudnúť podľa zákonného opatrenia č.211/1990 Zb. pre nesplnenie podmienky vlastníctva nehnuteľnosti pravoslávnu cirkvou ku dňu účinnosti zákonného opatrenia.

V tomto spore vyslovil svoj názor aj Najvyšší súd SR, a to v rozsudku z 28.2.2001 č. k. 2Cdo 99/2000, pričom predmetom dovolacieho konania bola otázka, či zákonné opatrenie č. 211/1990 Zb. sa vzťahuje aj na nehnuteľný majetok, ktorý bol ku dňu 29.5.1990 vo vlastníctve tretej osoby.

Žalovaná v tejto súvislosti poukazovala aj na konanie vedené na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11C 89/1995, v ktorom Krajský súd v Košiciach v rozsudku z 16.4.1996 č.k.14Co 281/1995, ktorým potvrdil zamietavý rozsudok súdu prvej inštancie, pripustil dovolanie v otázke, či je možné pripustiť aj iný výklad pri posudzovaní platnosti prechodu majetku na pravoslávnu cirkev a jeho prevodu na štát, čo by malo za následok, že žalobca je oprávnenou osobou podľa § 2 zákona č. 282/1993 Z. z. Najvyšší súd SR rozsudkom z 6.12.1996 č. k. 2Cdo 123/1996 dovolanie žalobcu zamietol, pričom vyslovil, že „pokiaľ ide o prvú časť dovolacej otázky (prechod majetku gréckokatolíckej cirkvi na pravoslávnu), odvolací súd správne postrehol, že právny predpis, ktorý v prejednávanej veci bol na počiatku žalobkyni spôsobenej krivdy, mal za následok prechod jej vlastníctva na pravoslávnu cirkev, a že žalobkyňa sa mylí, ak tvrdí, že tieto účinky nenastali, čo znamená, že majetok žalobcu prešiel na základe výnosu Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe z 13.2.1952 č. 20285/51-II/1 na cirkev pravoslávnu.

S poukazom na uvedené súdne konania žalovaná argumentovala, že v týchto konaniach bola už právoplatne vyriešená ako otázka prechodu vlastníctva k nehnuteľnostiam zo žalobcu na pravoslávnu cirkev na základe výnosu Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe z 13.2.1952 č. 20285/51-II/1, tak aj otázka prevodu vlastníctva z pravoslávnej cirkvi na štát na základe darovacej zmluvy z 21.11.1955.

17. Vychádzajúc z obsahu spisov Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3C 811/1997 a sp.zn.2C 276/2001 súd v súlade s konštatovaním Krajského súdu v Prešove v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia

prijal záver, že vo veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp. 3C 811/1997 (po zrušení právoplatného rozsudku dovolacím súdom pod novou sp. zn. 2C 276/2001) účastníkmi konania boli tie isté právne subjekty ako sú v prejednávanej veci, a tiež, že predmetom oboch konaní je žaloba o vydanie tých istých nehnuteľností. Rozdiel medzi oboma konaniami je v tom, že v konaní sp. zn. 3C 811/1997 (sp. zn. 2C 276/2001) žalobkyňa žalobu o vydanie nehnuteľností dôvodila ust. § 1 ods. 1 zákonného opatrenia Predsedníctva SNR č.211/1990 Zb. o usporiadaní majetkových vzťahov medzi gréckokatolíckou a pravoslávnu cirkvou z 29.5.1990 (ďalej len „zákonné opatrenie č.211/1990 Zb.“), podľa ktorého nehnuteľný majetok na území SR, ktorý bol pred 28. aprílom 1950 vo vlastníctve gréckokatolíckej cirkvi a ktorý bol na základe výnosu Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe (Výnos z 13.2.1952 č. 20285/51-II/1) prevedený do vlastníctva pravoslávnej cirkvi, je majetkom vo vlastníctve gréckokatolíckej cirkvi. V konaní v prejednávanej veci žalobkyňa žalobu o vydanie nehnuteľností dôvodí ust. § 3 ods. 1 písm. h) reštitučného zákona č.161/2005 Z. z., podľa ktorého oprávnenej osobe sa navráti vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce na základe prevzatia bez právneho dôvodu.

Súd zastáva názor, že v oboch konaniach žalobkyňou tvrdené dôvody pre vydanie nehnuteľností spočívajú v opísaní v podstate rovnakých právnych skutočností týkajúcich sa jednak prechodu majetku medzi gréckokatolíckou a pravoslávnu cirkvou v nadväznosti na výnos Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe z 13.2.1952 č.20285/51-II/1, ktorý zrušil gréckokatolícku cirkev v Československu, a jednak neplatnosti darovacej zmluvy z 21.11.1955 následne uzavretej medzi pravoslávnu cirkvou a štátom. Podľa konštatovania Krajského súdu v Prešove v zrušujúcom rozhodnutí v oboch konaniach ide v podstate o tie isté dôvody neplatnosti darovacej zmluvy.

18. Preto súd prijal záver, že konaniu o vydanie nehnuteľností podľa reštitučného zákona č.161/2005 Z. z. v prejednávanej veci bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci v konaní o žalobe na vydanie nehnuteľností vedenej pod sp. zn. 3C 811/1997 (neskôr sp. zn. 2C 276/2001), nakoľko ide o konania medzi tými istými účastníkmi, konania o vydanie tých istých nehnuteľností a na základe toho istého skutkového stavu, aj keď podľa iného právneho predpisu. Preto súd konanie o vydanie nehnuteľností podľa reštitučného zákona č.161/2005 Z. z. v súlade s cit. ust. § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku pre neodstrániteľný nedostatok jednej z podmienok konania, za ktorých súd môže vec meritórne prejsť, zastavil (výrok I. rozsudku).

19. V konaní sp. zn. 3C 811/1997 (sp. zn. 2C 276/2001) súdy právoplatnými v rozsudkami, a to rozsudkom Okresného súdu Kežmarok z 27.3.2003 č. k. 2C 276/2001-60, rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 23.9.2004 č. k. 1Co 366/2003-66 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 28.2.2001 č. k. 2Cdo 99/2000 vyslovili, že „z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že výnosom Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe z 13.2.1952 č. 20285/51-II/1 došlo k zrušeniu gréckokatolíckej cirkvi na území ČSR a k prechodu všetkých jej práv a majetku na pravoslávnu cirkev. K tejto zmene vlastníctva došlo na základe zákona a podmienkou tohto prevodu nebol zápis v pozemkovej knihe vzhľadom na vtedy platnú právnu úpravu, tzv. Stredný Občiansky zákonník (zák. č. 141/1950 Zb.), ktorý nevyžadoval zápis nadobudnutia vlastníckeho práva v pozemnoknižnej vložke. Darovacou zmluvou zo dňa 21.11.1955 došlo k prevodu vlastníckeho práva predmetných nehnuteľností z pravoslávnej cirkvi na Československý štát - Povereníctvo kultúry v Bratislave. Platnosť tejto zmluvy bola skonštatovaná právoplatnými rozsudkami Okresného súdu v Poprade č. k. 11C 89/95-33 zo dňa 7.4.1995, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 14Co 281/95-55 zo dňa 16.4.1996, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 123/96, ako aj Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Cdo 221/99.... Vlastníkom predmetných nehnuteľností sa tak stal Československý štát.“ (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23.9.2004 č. k. 1Co 366/2003-66).

Vyslovili, že „...či darovacia zmluva je platná alebo nie, bolo už rozhodnuté právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 16.4.1996 č. k. 14Co 281/1995, podľa ktorého do vlastníctva štátu prešli nehnuteľnosti na základe darovacej zmluvy uzavretej v zmysle platných právnych predpisov ...“

20. V konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11C 89/1995, na ktoré súdy v svojich právoplatných rozhodnutiach vydaných v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 3C 811/1997 poukazujú, a v ktorom si žalobkyňa nárok na vydanie tých istých nehnuteľností uplatnila podľa reštitučného zákona č. 282/1993 Zb. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam, Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozsudku z 6.12.1996 č. k. 2Cdo 123/1996 v rámci riešenia dovolacej otázky, či je možné pripustiť aj iný výklad pri posudzovaní platnosti

prechodu majetku na pravoslávnu cirkev a jeho prevodu na štát, čo by malo za následok, že žalobca je oprávnenou osobou podľa § 2 zákona č. 282/1993 Z. z. vyslovil, že:

„....považuje dovolací súd za potrebné predovšetkým zdôrazniť, že uvedené reštitučné predpisy vo všeobecnosti vychádzajú z platnosti právnych predpisov; pokiaľ niektoré predpisy tzv. rozhodného obdobia zrušujú, nemá ich zrušenie retroaktívne účinky, ale až odo dňa účinnosti reštitučného predpisu. Uznávajú teda napríklad, že zrušovaný právny predpis mal právne účinky v ňom predpokladané, najmä v tom zmysle, že podľa neho došlo k odňatiu (násilnej zmene) vlastníctva veci....odvolací súd správne postrehol, že právny predpis, ktorý v prejednávanej veci bol na počiatku žalobkyni spôsobenej majetkovej krivdy, mal za následok prechod jej vlastníctva na pravoslávnu cirkev, a že žalobkyňa sa mylí, ak tvrdí, že tieto účinky nenastali. Správnosť názoru odvolacieho súdu potvrdzuje samotný predpis, zameraný na nápravu tejto krivdy. Zákonné opatrenie Predsedníctva SNR z 29.mája 1990 č. 211/1990 Zb. o usporiadaní majetkových vzťahov medzi gréckokatolíckou a pravoslávnu cirkvou, ktoré bolo schválené uznesením SNR zo 4. júla 1990 publikovaným v čiastke č. 46/1990 Zb. vychádzalo z poznania reality obdobia po roku 1948, predovšetkým pokiaľ ide o násilnosť a nedemokratickosť začlenenia gréckokatolíckej cirkvi do pravoslávnej cirkvi 28. apríla 1950 a tiež pokiaľ ide o porušenie základných princípov demokratického právneho štátu pri prevzatí majetku zanikajúcej cirkvi pravoslávnu cirkvou. V súvislosti s nápravou následkov tohto postupu spomenuté zákonné opatrenie zvolilo koncepciu rešpektujúcu zmenu vlastníctva, ku ktorej došlo v zmysle výnosu Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe z 13. februára 1952 č. 20285/51-II/1. Zohľadniac ale krivdu spôsobenú touto násilnou zmenou vlastníctva a tiež okolnosti, za ktorých k nej došlo, zákonné opatrenie v § 1 ods. 1 vyhlásilo, že všetok nehnuteľný majetok na území Slovenskej republiky, ktorý bol pred 28.aprílom 1950 vo vlastníctve gréckokatolíckej cirkvi a ktorý bol na základe výnosu Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe prevedený do vlastníctva pravoslávnej cirkvi, je majetkom vo vlastníctve gréckokatolíckej cirkvi.“

V tomto konaní Krajský súd v Košiciach v odôvodnení rozsudku z 16.4.1996 sp. zn. 14Co 281/1995 vyslovil, že: “ Do vlastníctva štátu predmetné veci, ktorých vydania sa žalobca domáha, prešli na základe darovacej zmluvy uzavretej dňa 21.11.1955.....Táto darovacia zmluva bola uzavretá v zmysle vtedy platných predpisov, pretože bola chválená Slovenským úradom pre veci cirkevné v Bratislave v zmysle zák. č. 218/1949 Zb. schvaľovacou doložkou na zmluve zo dňa 29.11.1955 č.j. 955/55 - II práv. Predmetné nehnuteľnosti boli štátnym kultúrnym majetkom v zmysle zák. č. 137/1946 Zb.....Odvolací súd je toho názoru, že z tohto pohľadu bolo treba posudzovať právoplatnosť darovacej zmluvy z 21.11.1955, teda či zodpovedala právnym predpisom v dobe jej uzavretia. Nemožno jej platnosť posudzovať podľa terajšieho hľadiska tak, ako to zrejme posudzoval žalobca pri uplatňovaní svojho nároku...súd prvého stupňa a taktiež dovolací súd považujú darovaciu zmluvu z 21.11.1955 za právny titul, na základe ktorého došlo k prevodu majetku z pravoslávnej cirkvi na štát...“.

21. Vo vzťahu ku konaniu o vydanie nehnuteľnosti podľa reštitučného zákona č. 161/2005 Z. z. súd poukazuje na ďalšie právne významné závery vyslovené Krajským súdom v Prešove v odôvodnení zrušujúceho uznesenia, podľa ktorých žalobkyňa žalobu o vydanie nehnuteľnosti podľa reštitučného zákona č.161/2005 Z. z. podala proti Slovenskej republike, ktorá nemá v tomto konaní vecnú pasívnu legitímáciu, a podľa ktorých žalobkyňa nie je oprávnenou osobou podľa reštitučného zákona č. 161/2005 Z. z.

22. Vecná legitímácia (pasívna aj aktívna) je jedným z predpokladov úspešnosti žaloby, Predstavuje stav vyplývajúci z hmotného práva, v danom prípade z reštitučného zákona č. 161/2005 Z. z.

Podľa § 4 ods. 1 reštitučného zákona č. 161/2005 Z. z. povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce, alebo nehnuteľnú vec drží. Takouto právnickou osobou je v prejednávanej veci Pamiatkový ústav Bratislava, ktorý právo a povinnosť tento majetok spravovať nadobudol zmluvou o prevode správy nehnuteľného majetku podľa zákona č. 374/1996 Z. z. Vychádzajúc zo znenia reštitučného zákona č.161/2005 Z. z. povinnou osobou nie je teda Slovenská republika. Je ňou len právnická osoba, ktorá vec vo vlastníctve Slovenskej republiky spravuje alebo drží.

23. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 161/2005 Z. z. právo na vrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa ods. 1 môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8.mája 1945, židovským náboženským obciam od 2.novembra 1938 do 1.januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3.

Ako už súdy prejedikovali v svojich rozhodnutiach v konaní vedenom na Okresnom súde v Poprade pod sp. zn. 11C 89/1995 predmetné nehnuteľnosti prešli z vlastníctva žalobkyne do vlastníctva pravoslávnej cirkvi. Preto žalobkyňa nie je oprávnenou osobou podľa tohto reštitučného zákona.

24. Preto súd zastáva názor, že aj v prípade záveru, že konaniu o vydanie nehnuteľnosti podľa reštitučného zákona č.161/2005 Z. z by nebránila prekážka právoplatne rozhodnutej veci, takúto žalobu by súd musel meritórne zamietnuť, a to jednak pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie žalovanej v tomto konaní, a jednak aj z dôvodu, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou podľa § 1 ods. 2 zákona č. 161/2005 Z. z.

25. Pokiaľ ide o konanie o vydanie nehnuteľností podľa ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, aj tu súd plne vychádza zo záverov vyslovených Krajským súdom v Prešove v zrušujúcom rozhodnutí. Podľa konštatovania Krajského súdu v Prešove je nesporné, že všetky reštitučné zákony sú voči všeobecnej občianskoprávnej úprave predpismi špeciálnymi, ktoré nerušia platnosť Občianskeho zákonníka ako lex generalis, ale jeho primárnu aplikáciu vylučuje, ak je zistené, že ustanovenia reštitučných predpisov dopadajú na danú vec.

Žalobou si žalobkyňa uplatnila jednak reštitučný nárok na vydanie veci podľa reštitučného zákona č.161/2005 Z. z., a jednak nárok na vydanie podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu prevzatia veci bez právneho dôvodu.

Prevzatím veci bez právneho dôvodu je i prevzatie veci na základe síce existujúceho právneho dôvodu, ale nespôsobilého vyvolať zamýšľané právne dôsledky. Prevzatie veci štátom na základe neplatného právneho úkonu (darovacej zmluvy) tak možno z hľadiska vlastníckej žaloby podriaďiť pod pojem prevzatie veci bez právneho dôvodu. Špecifikom reštitučného dôvodu, ako vo všeobecnosti všetkých reštitučných zákonov je, že vychádza z platnosti a účinnosti vykonaných právnych opatrení bývalého režimu. Reštitučné zákony však neupravujú do budúcnosti právny režim všetkých právnych vzťahov urobených v rozhodnom období, riešia len režim niektorých vzťahov.

Preto v danej veci nemožno podľa § 868 Občianskeho zákonníka vylúčiť preskúmavanie platnosti darovacej zmluvy podľa právnych predpisov platných v čase jej uzavretia. Pokiaľ teda darovacou zmluvou z 21.11.1955 previedol na iného vec ten, kto ju nevlastnil, bol takýto úkon podľa § 36 v spojení v § 107 zákona č. 141/1950 Zb. (tzn. Stredný Občiansky zákonník) neplatný pre rozpor so zákonom.

26. Majúc na zreteli zásadu hospodárnosti konania súd v tomto konaní o vydanie nehnuteľnosti podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka poukazuje predovšetkým na záver vyslovený Krajským súdom v Prešove v zrušujúcom rozhodnutí týkajúci sa vecnej legitímácie žalobkyne v tomto konaní.

Ako už súd vyššie uviedol, vecná legitímácia (pasívna aj aktívna) je jedným z predpokladov úspešnosti žaloby a predstavuje stav vyplývajúci z hmotného práva, v danom konaní teda z Občianskeho zákonníka. Z výslovného znenia § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že oprávneným subjektom na podanie vlastníckej žaloby je iba vlastník veci. Toto právo je neprevoditeľné na iné osoby, ktoré nie sú vlastníčkmi veci.

Podľa záveru Krajského súdu v Prešove vysloveného v zrušujúcom uznesení žalobkyňa v priebehu konania nepreukázala, že by ku dňu podania žaloby na súd bola vlastníčkmi nehnuteľností, ktorých vydania sa podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka domáhala.

Na tomto závere sa nič nezmenilo ani v priebehu ďalšieho konania na súde prvej inštancie. Aj v súčasnosti na liste vlastníctva Č.. XXX Y.W. Ú. Č. Y. je ako vlastníčkmi nehnuteľností zapísaná žalovaná, a žalobkyňa v priebehu ďalšieho konania v tomto smere neuviedla žiadne nové právne významné skutočnosti.

Tak ako to uviedol Krajský súd v Prešove, aby žalobkyňa preukázala svoju aktívnu legitímáciu, musela by preukázať nielen absolútnu neplatnosť darovacej zmluvy z 21.11.1955, ale aj to, že vlastníctvo k nehnuteľnostiam na základe výnosu Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe z 13. februára 1952 č.20285/51-II/1 nenadobudla pravoslávna cirkev. Takýto záver z vykonaného dokazovania nevyplýva.

27. Pokiaľ ide o otázku platnosti darovacej zmluvy z 21.11.1955 v tomto konaní, súd len konštatuje, že táto otázka nebola doposiaľ právoplatne rozhodnutá určovacím výrokom rozsudku.

Žaloba žalobkyne o určenie neplatnosti darovacej zmluvy z 21.11.1955 smerujúca voči žalovanej bola síce predmetom konania vedeného na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 3C 255/2007. Rozsudkom

Okresného súdu Kežmarok z 6.4.2010 č. k. 3C 225/2007-275 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 3.11.2010 č. k. 3Co 95/2010-327 však žaloba bola zamietnutá z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na podaní takejto žaloby v zmysle § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.

Súd však vzhľadom na vyššie uvedený záver o tom, že súdy už prejudiciálne vyriešili otázku prechodu vlastníctva z gréckokatolíckej cirkvi na pravoslávnu na základe výnosu Štátneho úradu pre veci cirkevné v Prahe z 13. februára 1952 č.20285/51-II/1, a to tak, že k prechodu vlastníctva k nehnuteľnostiam na pravoslávnu cirkev na základe tohto výnosu došlo, zastáva názor, že aj za predpokladu preukázania absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy z 21.11.1955 (a to z iných dôvodov, ako bolo už súdmi prejudikované), vlastníkom nehnuteľnosti by sa nestala žalobkyňa, ale pravoslávna cirkev. Preto preskúmvanie platnosti darovacej zmluvy z akéhokoľvek dôvodu súd pre rozhodnutie v tomto konaní považoval za právne irelevantné. Z tohto dôvodu súd tiež zamietol návrh žalobkyne na nariadenie znaleckého dokazovania vo veci za účelom vymedzenia časti nehnuteľnosti, ktoré boli súčasťou pôvodného kláštorného komplexu, a to vzhľadom na zmeny, ktoré sa v posledných 10 rokoch nehnuteľnosti dotkli.

Naviac, súd je toho názoru, že súdy prejudiciálne vyriešili aj otázku neplatnosti darovacej zmluvy z 21.11.1955, a to z pohľadu všetkých dôvodov namietaných žalobkyňou, a to tak, že darovacia zmluva je platná a na základe nej došlo k prevodu vlastníctva k nehnuteľnostiam z pravoslávnej cirkvi na štát.

28. Vzhľadom na uvedené dôvody súd žalobu o vydanie nehnuteľnosti podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako nedôvodnú zamietol (Výrok II. rozsudku).

29. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná bola v spore úspešná. Preto jej voči žalobkyňi prislúcha právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

O výške týchto trov podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti výrokom I.- III. je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).